

Rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 4. 10. 1956, sp. zn. Cz 441/56

Číslo: 43/1957

Právní věta:

Náhradní doručení podle § 86 odst. 1 písm. c) j. ř. je platné jen za toho předpokladu, že adresát na adrese v zásilce uvedené skutečně bydlí a že jen náhodně nebyl při doručování v bytě zastižen.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 04.10.1956

Spisová značka: Cz 441/56

Číslo rozhodnutí: 43

Číslo sešitu: 3

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Doručení - náhradní

Předpisy:

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Rozsudek lidového soudu civ. v Praze byl žalovanému doručen náhradně ve smyslu ustanovení § 86 odst. 1 písm. c) nař. min. sprav. č. 95/1952 Sb. (jednacího řádu) dne 24. dubna 1956 uložením u poštovního úřadu, poněvadž žalovaný nebyl na adrese v zásilce uvedené zastižen a nemohlo být provedeno doručení náhradnímu příjemci, jak je patrné z úředního záznamu na doručence.

Žalovaný podal dne 15. května 1956 odvolání, v němž uvedl, že rozsudek obdržel teprve dne 4. května 1956 na poštovním úřadě Praha 7 a uvedl v něm mimo jiné také, že se nemohl zúčastnit ústního jednání dne 10. dubna 1956, při němž byl vynesena rozsudek, protože obsílka – ač soudu již předtím oznámil adresu, na níž mu má být zasílána korespondence – byla zaslána na adresu, kde nebydlí a obdržel ji až po datu jednání.

Krajský soud v Praze odmítl odvolání jako opožděné, když zjistil, že rozsudek byl odvolateli doručen uložením u poštovního úřadu dne 24. dubna 1956 a odvolání podáno až 15. května 1956, tedy po uplynutí 15denní lhůty podle § 173 odst. 1 o. s. ř.

Nejvyšší soud rozhodl na stížnost pro porušení zákona podanou generálním prokurátorem, že uvedeným usnesením krajského soudu v Praze byl porušen zákon.

Odůvodnění:

Stížnost vytýká, že odvolací soud ponechal zcela bez povšimnutí skutečnost, že rozsudek byl,

doručován žalovanému na tutéž adresu jako obsílka k ústnímu jednání na 10. dubna 1956, s níž poštovní doručovatel naložil stejně jako později se zásilkou obsahující rozsudek, t. j. uložil ji také u poštovního úřadu, ač podle tvrzení žalovaného v odvolání žalovaný již předtím oznámil změnu adresy a doručení obsílky se dělo tak na adresu, na níž žalovaný nebydlil. Pak ovšem ani u rozsudku nebyl splněn požadavek platného náhradního doručení, poněvadž to je možné – když byla na zásilce uvedena adresa bytu – jen v případě, že adresát v bytě uvedeném v adrese skutečně bydlí, a jen náhodně nebyl při doručení v bytě zastížen. Nemohl proto odvolací soud bez vyšetření této okolnosti vycházet z předpokladu, že náhradní doručení bylo provedeno správně.

Tím, že krajský soud nevyšetřil správnost tvrzení odvolatele, že na adrese v doručence uvedené v době doručování rozsudku nebydlil, porušil zákon v ustanoveních §§ 1, 59, 88 o. s. ř. ve spojení s ustanovením §§ 85 a 86 j. ř., nař. min. sprav. č. 95/1952 Sb.

Srov. rozhodnutí č. 110/1954 a č. 10/1956 Sbírky rozhodnutí čs. soudů.